

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobců: a) M. Ch., b) M. Ch.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlem Szkanderou, advokátem, se sídlem Na Poříčí 1199, Frýdek - Místek, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek – Místek ze dne 4. 9. 2002, č. j. RR/457/02 - 330/Rk, ve věci stavebního povolení, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2003, č. j. 22 Ca 402/2002 - 43,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský úřad ve Frýdlantě nad Ostravicí, odbor výstavby a územního plánování, vydal dne 10. 6. 2002 pod č. j.: výst. 575/2002/Mec. stavební povolení, kterým povolil stavební úpravy a přístavbu rekreačního střediska B. na pozemku parc. č. 346/1 a parc. č. 36/1 v katastrálním území N. V.. Součástí odůvodnění je i rozhodnutí o námitkách účastníků řízení (nyní žalobců – dále jen „stěžovatelé“) týkajících se nesouhlasu s navrhovanými úpravami z důvodu hluku, přičemž tyto námitky byly zamítnuty. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé odvolání, které odůvodnili tím, že se stavební povolení obrací k zákonům z let výstavby rekreačního střediska. Dále tvrdí, že již zde došlo k porušování těchto zákonů, a proto je třeba provést jejich revizi a nedovolit jejich opakované porušování. Konstatují, že stavba probíhá v rozporu se stavebním řízením a stavební úřad tomu přihlíží. Stavební práce pokračují, přestože stavební řízení (zřejmě rozhodnutí) nenabýlo právní moci. Rozhodnutím blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku Okresní úřad ve Frýdku – Místku odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, ve které jako sousedé stavebníka namítali, že již v průběhu sloučeného územního a stavebního řízení řádně uplatnili své námitky, v nichž uvedli, že stavba již v minulosti nesplňovala požadavky urbanistické, architektonické, hygienické, veterinární atd. Dále uvedli, že změna užívání stavby není zárukou, že by splňovala současný stavební zákon. V žalobě tyto námitky

konkretizovali tak, že stavba je začleněna do krajiny v rozporu s urbanistickým hlediskem a esteticky narušuje ráz krajiny. Stěžovatelé se obávali, že budou po realizaci stavby v míře větší než přiměřené obtěžováni hlukem, pachem a prachem. Namítali rovněž, že stavební povolení je nezákonné, neboť připouští realizaci stavby svépomocí. Stavba je totiž v příslušné dokumentaci řešena jako třípodlažní a není tedy stavbou jednoduchou ve smyslu § 139b odst. 5 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Stěžovatelé poukázali na skutečnost, že spisový materiál neobsahuje doklad o tom, že by stavba byla realizována k tomu oprávněnou osobou. Dále tvrdili, že ve věci selhal okresní hygienik, jelikož si věc řádně neprostudoval a také odbor životního prostředí Okresního úřadu ve Frýdku – Místku, neboť se jeho vedoucí nezúčastnila ústního jednání, přestože to stěžovatelům slíbila.

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou okruhu účastníků řízení s ohledem na zrušení okresních úřadů ke dni 1. 1. 2003 (článek CXVII, bod 1, zákona č. 320/2002 Sb.) a dospěl k závěru, že působnost Okresního úřadu Frýdek – Místek přešla podle článku LXX, bod 13 téhož zákona v této věci na Krajský úřad Moravskoslezského kraje, který je nadále žalovaným (§ 69 s. ř. s.).

Krajský soud po posouzení správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, rozhodnutí Okresního úřadu ve Frýdku – Místku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že opodstatněným shledal jediný žalobní bod. Stavební zákon totiž v § 44 odst. 1 stanoví, že stavbu a její změny může provádět jen právnická nebo fyzická osoba oprávněná k provádění montážních nebo stavebních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních předpisů. Výjimky, kdy může stavby nebo jejich změny provádět stavebník svépomocí, jsou uvedeny v § 44 odst. 2 a 3 citovaného zákona a jedná se obecně řečeno o stavby jednoduché, definované § 139 b odst. 5 stavebního zákona. V daném případě šlo o přístavbu dokončené stavby obsahující suterén a dvě nadzemní podlaží, soud proto konstatoval, že ji nelze podřadit pod žádnou ze zákonných definic jednoduché stavby. Pokud rozhodnutí stavebního úřadu umožnilo realizaci stavby svépomocí, je stavební povolení v rozporu se stavebním zákonem. Povinností odvolacího orgánu bylo v souladu s § 59 správního řádu přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a zjištěné vady odstranit, případně napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit. Pokud v průběhu odvolacího řízení bylo stavebníkem doloženo čestné prohlášení, nemohlo pouze tímto úkonem dojít k odstranění nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu, ale bylo na místě jej změnit. Ostatní žalobní body soud označil za nedůvodné, neboť námitky stěžovatelé uplatnili ve správním řízení pouze velmi obecné, konkretizovali je až v žalobě, a proto se jimi odvolací správní orgán ani soud vzhledem ke koncentrační zásadě nemohly zabývat. Krajský soud rovněž neshledal důvody uvedené v § 78 odst. 3 s. ř. s. proto, aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak navrhovali stěžovatelé.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnost (původně označenou jako odvolání), v níž napadají, že soud nezrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj samotné stavební povolení. Stěžovatelé výslovně uplatňují kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Vady řízení ve smyslu písm. b) uvedeného ustanovení spatřují ve skutečnosti, že již v průběhu správního řízení uplatnili své námitky ohledně nezohlednění urbanistických, architektonických a hygienických požadavků na stavbu (jak bylo již popsáno výše). Splnění těchto požadavků správní orgán I. stupně před vydáním stavebního povolení dostatečně nezkoumal, přestože mu § 3 odst. 3 správního řádu ukládá vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatelé shledávají

ve skutečnosti, že v prostorách předmětného rekreačního střediska fungoval v roce 1985 pouze letní pionýrský tábor, který byl posléze bez povolené změny užívání stavby od roku 1991 - 1992 využíván celoročně. Nynějším povolením přístavby došlo k prohloubení tohoto protiprávního stavu. Podle § 66 stavebního zákona pak měl stavební úřad ve stavebním povolení stanovit komplexně podmínky pro provedení a užívání stavby, což však dle názoru stěžovatelů neučinil, a dále nebylo zabezpečeno, aby následným provozem nebylo nad přípustnou míru obtěžováno okolí. Přístavba rekreačního střediska, tak jak byla povolena, se nachází nepřípustně blízko domu stěžovatelů. Uvedené skutečnosti jsou tak v rozporu s § 4 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu a § 123, § 124 a § 127 občanského zákoníku. Ze všech těchto důvodů se stěžovatelé domáhají zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud má především za to, že kasační stížnost směřuje toliko proti důvodům napadeného rozhodnutí a tudíž je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná. Stěžovatelé ve svých námitkách napadají toliko důvody rozhodnutí soudu, neboť tvrdí, že citované správní rozhodnutí mělo být zrušeno i z dalších jimi uváděných důvodů. V petitu uvedené žaloby při tom stěžovatelé navrhli správní rozhodnutí zrušit.

Protože v dané věci krajský soud podané žalobě vyhověl a napadené správní rozhodnutí zrušil (byť jen pro jeden z důvodů uvedených v žalobě) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, je nutno konstatovat, že za této procesní situace musí být kasační stížnost ohledně těchto námitek odmítnuta pro nepřípustnost, neboť brojí toliko proti důvodům rozhodnutí soudu ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s., tak jak již bylo uvedeno.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že na uvedené skutečnosti nic nemění ani případná úvaha, že krajský soud mohl zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud by dospěl k závěru, že okolnosti případu to vyžadují, tak jak to stanoví § 78 odst. 3 s. ř. s. Ze smyslu tohoto ustanovení však vyplývá, že na takový výrok není právní nárok a je tudíž v plné pravomoci krajského soudu posoudit, zda rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zruší či ne.

Ze samotné povahy kasační stížnosti, představující mimořádný opravný prostředek a řídící se zásadou subsidiarity, totiž plyne, že je přípustná pouze tehdy, pokud stěžovatel již nemá žádnou jinou reálnou procesní dispozici k ochraně svých práv. Tato podmínka však nemůže být naplněna tehdy, když krajský soud podané žalobě vyhověl, správní rozhodnutí zrušil a stěžovatelé v důsledku tohoto rozhodnutí budou moci svá práva řádně uplatňovat v průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení. Bylo by ostatně nelogické připustit kasační stížnost účastníkům, jejichž návrhu krajský soud vyhověl. Je třeba připomenout, že právo účinně využít mimořádného opravného prostředku má příslušet tomu, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá kvalifikovaná újma. Podstatné je přitom porovnání výsledku řízení před krajským soudem s nárokem uplatněným žalobci v žalobě, nikoli subjektivní přesvědčení účastníků řízení o tom, že by jim např. jiná úvaha soudu mohla zajistit případné jiné výhody, resp. se jich případně ve svých důsledcích jinak příznivě dotknout.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost (§ 46 odst. 1 písm. d/, § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu